

Αρχιεπίσκοπος Αλβανίας: Η εξουσία του Αναστάντος Χριστού

[Αυτοκέφαλες Εκκλησίες / Εκκλησία της Αλβανίας](#)

Για το πνευματικό νόημα που συγκεντρώνει η εξουσία του Αναστάντος Κυρίου πάνω στην ανθρωπότητα σε σχέση με αυτή που ασκούν οι εγκόσμιες δυνάμεις, κάνει λόγο ο Μακαριώτατος Αρχιεπίσκοπος Τιράνων, Δυρραχίου και πάσης Αλβανίας κ.κ. Αναστάσιος μέσα από άρθρο του που δημοσιεύεται στον ιστότοπο του Παγκοσμίου Συμβουλίου Εκκλησιών.

«Σε αντίθεση με τις διάφορες θεοκρατικές παραδόσεις, που συνδέουν τη θρησκευτική με την κρατική εξουσία, η Εκκλησία οφείλει να μένει συνεπής στον πνευματικό ρόλο της. Η ανάμειξη του ονόματος του Χριστού δεν έχει θέση σε σχέδια πολιτικής σκοπιμότητας και καταδυναστεύσεως ατόμων και λαών»

, υπογραμμίζει, μεταξύ άλλων, ο Μακαριώτατος.

«Στην εποχή μας δίδεται συχνά η εντύπωση ότι η ανθρωπότητα υπόκειται σε διάφορες ανεξέλεγκτες εξουσίες: πολιτικές, στρατιωτικές, οικονομικές, νομικές, ιδεολογικές, οι οποίες ενεργώντας με τρόπο αυθαίρετο δημιουργούν ποικιλόμορφη σύγχυση με τραγικές συνέπειες. Στη διάχυτη απογοήτευση για την άσκηση της εξουσίας από τους ισχυρούς, η ανάσταση του Χριστού φέρνει μια πνοή ελπίδας. Υπενθυμίζει ότι, πέρα από όσα τραγικά και ανήκουστα συμβαίνουν σήμερα, η πορεία του κόσμου δεν εξαρτάται τελικώς από τη συσσωρευμένη δύναμη και γνώση και από την αλαζονική χρήση τους από τους δυνατούς της γης», σημειώνει σε άλλο σημείο ο Προκαθήμενος της Εκκλησίας της Αλβανίας και προσθέτει:

«Η ουσιαστική και τελική εξουσία βρίσκεται στα χέρια Εκείνου που σεβάσθηκε απόλυτα την ελευθερία του ανθρώπου, μέχρι το σημείο να σκανδαλιστούν οι θρησκευτικά αυστηροί. Η εξουσία Του συνοψίζει τη μυστική δύναμη της δικαιοσύνης, της ειρήνης, της αγάπης και της ζωής».

Αναλυτικά το άρθρο του Αρχιεπισκόπου Τιράνων, Δυρραχίου και πάσης Αλβανίας κ.κ. Αναστασίου:

«Η εξουσία του Αναστάντος Χριστού»

Μέσα στην κόπωση, τη σύγχυση και την ανησυχία για όσα οδυνηρά συμβαίνουν στον πλανήτη μας, μέσα στην αδυναμία που νιώθουμε συχνά να μας εξουθενώνει από πολλές προσωπικές δυσκολίες, το Πάσχα έρχεται να φωτίσει άπλετα και να προσφέρει κάτι μοναδικό: τη δύναμη της Αναστάσεως, τον θρίαμβο της εξουσίας του Θεού της αγάπης.

Ο Θεάνθρωπος Ιησούς, ο συκοφαντημένος από το θρησκευτικό κατεστημένο, ο αναίτια καταδικασμένος από τις κρατικές αρχές, ο διασυρμένος από τα επιπόλαια πλήθη, όχι μόνον εγείρεται νικητής αλλά και λαμβάνει από τον Θεό Πατέρα απόλυτη εξουσία: ο Αναστάς Κύριος βεβαιώνει τους μαθητές Του ότι «ἐδόθη μοι πᾶσα ἐξουσία ἐν οὐρανῷ καί ἐπὶ γῆς» (Ματθ. 28:18) και τούς αναθέτει να κηρύξουν σε όλους τους λαούς αυτό το άγγελμα με πανανθρώπινη σημασία.

Η ασύλληπτη δύναμη του Θεού ευφρόσυνα αποκαλύφθηκε με την Ανάσταση. Ο Χριστός εκουσίως αποδέχτηκε την ταπείνωση του Πάθους και συνέτριψε τη δυναστεία της δαιμονικής εξουσίας, που στηρίζεται στην αλαζονεία και την ιδιοτέλεια: προσήλωσε τις αμαρτίες μας στον σταυρό «καί τόν θάνατον νεκρώσας ζωὴν ἡμῖν ἔδωρήσατο» – «ζωὴν αἰώνιον». Ο Θεός Πατήρ έθεσε τον σταυρωθέντα και αναστάντα Υιό Του «ὑπεράνω πάσης ἀρχῆς καί ἐξουσίας καί δυνάμεως καί

κυριότητος καί παντός ὀνόματος ὀνομαζομένου οὐ μόνον ἐν τῷ αἰῶνι τούτῳ, ἀλλὰ καί ἐν τῷ μέλλοντι καί πάντα ὑπέταξεν ὑπὸ τοὺς πόδας αὐτοῦ») (Ἐφεσ. 1:21-22). Αυτὴ τὴ λυτρωτικὴ ἀλλαγὴ εορτάζουμε τὸ Πάσχα.

Ὁ παντοκράτωρ Θεὸς ἔδωσε τὸν Ἰησοῦν Χριστὸν «κεφαλὴν ὑπὲρ πάντα τῇ ἐκκλησίᾳ» (Ἐφεσ. 1:22). Καὶ ἡ Ἐκκλησία, ὡς ευχαριστιακὴ κοινότητα τῆς Ἀναστάσεως, κηρύσσει τὸ μυστήριον τοῦ ἐν Τριάδι Θεοῦ, τὴ σωτηρίαν τοῦ ἀνθρώπου ἐν Χριστῷ διὰ τοῦ Ἁγίου Πνεύματος, διαγγέλλει τὴν τελικὴν ὑπέρβαση τοῦ θανάτου καὶ τὴ μετοχὴ μας στὴ ζωὴ τοῦ Ἀναστάντος. Ὡς τὸ μυστικὸ «σῶμα αὐτοῦ, τὸ πλήρωμα τοῦ τά πάντα ἐν πᾶσι πληρουμένου» (Ἐφεσ. 1:23), ἡ Ἐκκλησία ἀκτινοβολεῖ τὴ δόξα τοῦ ζώντος Κυρίου σ' ὅλη τὴν κτίση. Ζεῖ διαχρονικὰ με ἐντονὴ τὴν ἐσχατολογικὴ ἐλπίδα ὅτι κάθε ἄλλη δύναμη θὰ υποταχθεῖ στο τέλος τοῦ χρόνου στὴ δικὴ Του μοναδικὴ ἐξουσία τῆς ἀγάπης.

Ἡ ἐξουσία, ὁμῶς, τοῦ Χριστοῦ πάνω στὴν ἀνθρωπότητα εἶναι ἐντελῶς διαφορετικὴ ἀπὸ τὶς κοσμικὲς ἐξουσίες. Στὴν κρίσιμη στιγμὴ τοῦ Πάθους ἐμπρὸς στὸν Πιλάτο, ὁ Ἰησοῦς εἶχε τονίσει ὅτι «ἡ βασιλεία ἡ ἐμὴ οὐκ ἐστὶν ἐκ τοῦ κόσμου τούτου» (Ιω. 18:36). Συγχρόνως υπενθύμισε ὅτι μπορεῖ νὰ ἐπιβάλλει τὴν ἐξουσία Του ἀνὰ πάσα στιγμὴ (Ματθ. 26:53). Ἐπικύρωσε μιὰ καθαρὴ διάκριση ἀνάμεσα στὸ πνευματικὸ καὶ τὸ ἐγκόσμιο. Μία τάξη ποὺ θὰ διαρκέσει ἕως τὴν ἐνδοξὴ ἐπάνοδό Του.

Σε ἀντίθεση με τὶς διάφορες θεοκρατικὲς παραδόσεις, ποὺ συνδέουν τὴ θρησκευτικὴ με τὴν κρατικὴ ἐξουσία, ἡ Ἐκκλησία οφείλει νὰ μένει συνεπὴς στὸν πνευματικὸ ρόλο τῆς. Ἡ ἀνάμειξη τοῦ ὀνόματος τοῦ Χριστοῦ δὲν ἔχει θέση σὲ σχέδια πολιτικῆς σκοπιμότητος καὶ καταδυναστεύσεως ἀτόμων καὶ λαῶν. Ὁ Χριστὸς πρόβαλε μιὰ διαφορετικὴ ἀντίληψη περὶ ἐξουσίας μέσα στὴν ἀνθρώπινη κοινωνία. Ὡς βάση καὶ ιδεώδες ἔθεσε τὴ διακονίαν πρὸς τὸν συνάνθρωπο. Ἐνῶ οἱ ἄρχοντες τοῦ κόσμου τούτου συνήθως κυριαρχοῦν, ἀδιαφορώντας γιὰ τὴν ἀξιοπρέπεια τοῦ ἀπλοῦ ἀνθρώπου καὶ καταπιέζοντας τοὺς ἀδυνάτους, ὁ Χριστὸς ἐζήσῃ ὡς «ὁ διακονῶν» (Λουκ. 22:25-27). Αὐτὸ τὸ υπόδειγμα παρέδωσε καὶ στοὺς δικούς Του, στὴν Ἐκκλησίαν Του. Στέλνοντας τοὺς μαθητὲς Του στὸν κόσμον, τοὺς μετεβίβασε τὸ κύρος Του καὶ τοὺς ἐμπιστεύθηκε τὴν πνευματικὴ ἐξουσία Του. Ἐπέμενε ὅτι ἡ ἀσκήσή της στὴν πραγματικότητα θὰ εἶναι ἡ διακονία, ἡ ἀνιδιοτελεὲς προσφορά.

Ἡ ἐξουσία τοῦ ἀναστάντος Χριστοῦ συνδέεται με τὸ ἐκούσιο Πάθος. Ὁ Κύριος παραμένει ὁ συμπάσχων στὸν πόνο τοῦ κάθε ἀνθρώπου. Ἡ Ἀνάσταση δὲν εἶναι κάτι ποὺ ἐρχεται ἀνεξάρτητα, ποὺ ἀκολουθεῖ τὸν Σταυρό, ἀλλὰ ὑπάρχει μέσα στὸν Σταυρό, στὸ πάθος. Καὶ ἡ συμμόρφωσή μας με τὸν σταυρωθέντα καὶ ἀναστάντα Χριστό, οδηγεῖ στὴν ἐμπειρία τῆς Ἀναστάσεως. Ἐμεῖς πιστεύουμε στὸν Θεὸ τοῦ ἐλέους, ποὺ σκύβει στοργικὰ πάνω στὸν τραυματισμένο ἀπὸ τὴν ἀμαρτία ἄνθρωπο.

Η εξουσία Του δεν καταδυναστεύει, αλλά υπηρετεί. Δεν εκδικείται, αλλά συγχωρεί. Δεν καταπατεί, αλλά λυτρώνει. Δεν επιβάλλεται με προπαγανδιστικό θόρυβο, αλλά δρα στη διακριτική σιωπή. Κυρίως ενεργεί ως εξουσία λυτρωτική, ως δωρεά συγγνώμης και αγάπης. Ο αναστάς Χριστός σέβεται την ελευθερία και την ιερότητα του κάθε ανθρώπινου προσώπου, ακόμα και αυτού που Τον αμφισβητεί. Δεν προκαλεί φόβο, αλλά ελευθερώνει την ανθρώπινη ύπαρξη από τον φόβο και προ πάντων από τον φόβο του θανάτου. Όσοι Τον ακολουθούν, αυτού του είδους την εξουσία θεωρούν ως τη μόνη σημαντική και αυτήν οφείλουν να ασκούν.

Στην εποχή μας δίδεται συχνά η εντύπωση ότι η ανθρωπότητα υπόκειται σε διάφορες ανεξέλεγκτες εξουσίες: πολιτικές, στρατιωτικές, οικονομικές, νομικές, ιδεολογικές, οι οποίες ενεργώντας με τρόπο αυθαίρετο δημιουργούν ποικιλόμορφη σύγχυση με τραγικές συνέπειες. Στη διάχυτη απογοήτευση για την άσκηση της εξουσίας από τους ισχυρούς, η ανάσταση του Χριστού φέρνει μια πνοή ελπίδας. Υπενθυμίζει ότι, πέρα από όσα τραγικά και ανήκουστα συμβαίνουν σήμερα, η πορεία του κόσμου δεν εξαρτάται τελικώς από τη συσσωρευμένη δύναμη και γνώση και από την αλαζονική χρήση τους από τους δυνατούς της γης. Η ουσιαστική και τελική εξουσία βρίσκεται στα χέρια Εκείνου που σεβάσθηκε απόλυτα την ελευθερία του ανθρώπου, μέχρι το σημείο να σκανδαλιστούν οι θρησκευτικά αυστηροί. Η εξουσία Του συνοψίζει τη μυστική δύναμη της δικαιοσύνης, της ειρήνης, της αγάπης και της ζωής. Εξακολουθεί να δρα λυτρωτικά στην ιστορία της ανθρωπότητας, όσο και αν πολλοί θεωρητικά ή έμπρακτα την αμφισβητούν. Και αυτή η εξουσία είναι που τελικά θα κρίνει τον κόσμο.

Στη βεβαιότητα αυτή στηρίζεται η αισιοδοξία μας. Δεν πρόκειται για μια αόριστη θεωρία· η παντοδυναμία του Κυρίου συχνά αποκαλύπτεται στην καθημερινή μας ζωή. Αυτή η αλήθεια μάς χαρίζει αντοχή και θάρρος και στις πιο οδυνηρές φάσεις της παγκόσμιας ή της προσωπικής μας ιστορίας. Αλλά ακόμη μάς δίνει δύναμη ενέργειας και παρεμβάσεως στα ιστορικά δρώμενα. Η Εκκλησία Του, ως «σῶμα Αυτοῦ», όπως και κάθε κύτταρό της, κάθε μέλος της ευαγγελίζεται την ενέργεια και τη ζωντανή παρουσία του Θεανθρώπου μέσα στην ιστορία. Διαχειρίζεται την πνευματική αυτή εξουσία και οφείλει να ενεργεί με τη δύναμή Του ως παράγοντας δικαιοσύνης, συμφιλίωσης και ειρηνεύσεως. Οφείλει να αγωνίζεται στο ιστορικό, το τοπικό ή και το παγκόσμιο γίνεσθαι, με φωτισμένη συνείδηση, με σαφή πνευματικά κριτήρια. Οι δικοί Του δεν δικαιούνται να ακολουθούν πρότυπα καταπιεστικών εξουσιαστικών αντιλήψεων. Πιστεύουν στη δύναμη και στην πνευματική εξουσία της αγάπης και σ' αυτήν υποτάσσονται· σ' αυτή στηρίζουν την ελευθερία τους.

Ο Κύριος, στον οποίο έχει δοθή «πᾶσα ἐξουσία ἐν τῷ οὐρανῷ καὶ ἐπὶ γῆς» δεν εἶναι κάποιο μακρινό πρόσωπο, χαμένο στην ομίχλη του παρελθόντος. Εἶναι ζωντανός, παρών μέσα στον νου, στις καρδιές, στις συνειδήσεις μας, μάς παρηγορεῖ καὶ μάς εμπνέει. Ἡ συναίσθηση της παρουσίας του αναστάντος Κυρίου, του νικητοῦ του θανάτου καὶ εξουσιαστοῦ του σύμπαντος, αποτελεί το ουσιαστικότερο στοιχείο της χριστιανικῆς εμπειρίας. Ἡ βεβαιότητα ὅτι εἶναι συνεχῶς μαζί μας «πάσας τὰς ἡμέρας τῆς ζωῆς ἡμῶν» εἰρηνεύει την ύπαρξή μας, ἀκόμα καὶ στην καταιγίδα της ἀδικίας καὶ του πολέμου, ὅταν «οδύνες θανάτου» μάς κυκλώνουν καὶ χεῖμαρροι ἀνομίας μάς ἀναταράσσουν.

Ἡ βεβαιότητα ὅτι ἐδόθη σ' Αὐτόν, τον Κύριο της ἀγάπης «πᾶσα ἐξουσία ἐν οὐρανῷ καὶ ἐπὶ γῆς», ἀς ἀνασταίνει την πληγωμένη αἰσιοδοξία μας για το μέλλον του κόσμου.